No. 6.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 12 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel; uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Financieel ontwerp.

GELD MOET ER ZIJN, dat fluistert men in de ooren, dat roept men in de verte toe, dat wil men door alle wegen en kanalen ons opdringen en wij zeggen: *geld moet er* NIET *zyn*, er moet slechts minder worden uitgegeven; *het achterstallige is gedekt*, maar men wil voortgaan met meer te verteren, dan men inkomen heeft en daarom wil men het volk zwaarder belasten. —

Het volk is intusschen onvermogend, om meer op te brengen; alles kwijnt reeds en moet kwijnen onder den druk der bestaande belastingen; ontlasting moet er zijn, dit verkondigen wij, dit prenten wij in ieders gemoed, omdat daaruit alleen redding voor het zinkend vaderland kan ontstaan. —

Ons middel is reductie van renten, reductie van renten zoo min mogelijk, maar reductie zonder omwegen, zonder kostbare en halsbrekende beurs-sprongen; reductie drukkende gelijkelijk alle rentheffers van den staat, reductie, zoo als onze voorvaderen, die meer dan een halve eeuw, jaarlijks hebben uitgeschreven. —

De schuldbrieven ten laste van Holland en West-Vriesland waren tot eene rente van VIER percent genegotieerd. —

Na allerlei soort van heffingen is bij placaat van 17. Januarij 1741, op alle schuldbrieven ten laste van de provincie en de steden en corporatien in dezelve, gelegd eene belasting van den 100ste en 200ste penning of anderhalf percent van het kapitaal.

Dit placaat, waarvan het effect was, daar men anderhalf percent van het kapitaal moest missen, dat men in plaats van *vier* percent, slechts *twee en een half* percent genoot, is jaarlijks zonder interruptie vernieuwd. —

Onze voorouders hebben dus meer dan een halve eeuw jaarlijks ten opzigte van hunne schuldeischers een bankroet gemaakt niet van 1/5 maar van 3/8 der beloofde renten en dus van meer dan 1/3.

En onder dat jaarlijksch bankroet, 't geen men nu zegt, dat alle crediet moest dooden, is de waarde der schuldbrieven tot over de honderd tien percent gerezen; zoo waar is het, dat het welbegrepen belang des schuldeischers vordert, om liever een deel der renten op te offeren, dan zijn debiteur door overbelasting te ruineren. —

Stellen wij, dat door beide middelen, het inhouden der renten voor 1/5 of de belasting op de bezittingen het te kort tot 1846 zal zijn gedekt, dan zullen de gereduceerde schuldbrieven door de zekerheid, dat men ook in volgende jaren geen te kort te wachten heeft, bij den tegenwoordigen standaard der renten, en door het vooruitzigt van aanstaande mindere korting, zeker op dezelfde hoogte aangeteekend staan, dan thans de ongereduceerde en omgekeerd, bij de heffing op de bezittingen zal, met het vooruitzigt van een nieuw te kort, de prijs der schuldbrieven lager dan thans, aangeschreven staan en omdat men nog [illegible] zal zijn bekomen van den indruk, welke [illegible] pas afgeloopene heffing heeft gemaakt en om[illegible] er al weder aan geene dekking van alle uitgaven zal kunnen worden gedacht, dan door nieuwe lasten op het verarmd volk te leggen.

Het is waar, de rentheffers zullen inmiddels hunne volle renten hebben genoten, maar ten koste van de kapitalen en den welvaart van Nederland en zij zullen die voortdurend blijven genieten, indien het eene waarheid is, dat onze gereede en ongereede eigendommen, ja tot onze nijverheid toe er voor verbonden zijn, want dan zal eerst geheel Nederland moeten zijn uitgewonnen en tot den bedelstaf zijn gebragt eer de voldoening der renten zal ophouden. —

Maar die stelling nu is in strijd met het regt. Die stelling is de grondslag van het geheel ontwerp en die stelling is valsch. —

ULPIANUS zegt, in den eersten paragraaf der zevende wet der pandecten, titel, *quod cujuscunque universitatis nomine vel contra eam agatur*.

« Si quid universitati debetur, singulis non « debetur, nec quod universitas debet, singuli « debent » —

Wat de staat verschuldigd is, dat zijn de individuele ingezetenen niet verschuldigd, daarvoor is hun goed, veel min hun verstand en hunne werkzaamheid, niet verbonden, ziedaar de leer des regts, door alle tijden heen erkend en daar waar het regt nog geld, ook geëerbiedigd. —

Onze goederen verbonden voor de vereeniging! welke ongerijmdheid!

Niet *eens*, maar DRIEMAAL is dan ons goed en zelfs ons verstand verpand, verpand onder bedwang van gijzeling! 1°. of 2°. of 3°. want de rang is nog niet bepaald, maar zal waarschijnlijk wel eerdaags geregeld worden; 1°. dan voor de schulden van den staat der Nederlanden, 2°. voor de schulden der Provincie Zeeland, 3°. voor de schulden der stad Middelburg of omgekeerd of in het midden begonnen.

Leve de nieuwe Nederlandsche uitvinding; wat de vereeniging verschuldigd is, dat moeten de leden betalen; vivat! houders van fondsen op de stad Middelburg, uwe schuldbrieven zijn op eens van 12 tot 100 pCt. gerezen — Deurwaarders, notarissen in beweging, betaling van alle achterstallige renten of openbare verkoop van alle huizen der stad Middelburg, item der daarin te vindene meubelen, schilderijen, rariteiten en curiositeiten, item het product van de werkzaamheid van alle Middelburgers, gedurende vijf jaren, alles onder bedwang van gijzeling van genoemde Middelburgers. — SCHOEDER VAN DER KOLK komt ons te hulp, want Nederland is in een krankzinnig-huis veranderd!

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 7. Januarij. Gisteren heeft alhier eene opschudding plaats gehad, veroorzaakt door een driehonderdtal studenten, die zich naar den heer *Lafitte* begaven, om hem te complimenteren wegens de door dien heer in de zitting van Gedeputeerden van den 30. December gehoudene aanspraak, bij het overdragen van zijn tijdelijk voorzitterschap aan den heer *Sauzet*. De heer *Lafitte* heeft hun hiervoor eenige woorden van dankbetuiging toegesproken. Van daar hebben zij zich naar den heer *Beranger* begeven, doch hem tot hunnen spijt niet te huis gevonden; op hunnen weg het hotel van het ministerie van buitenlandsche zaken voorbijtrekkende, hieven zij de kreten aan van *weg met Guizot!* met bedreigingen tegen de policie; 8 à 10 hunner zijn bij het uiteendrijven der troep gearresteerd. Deze beweging schijnt bij de volksmenigte geen bijval te hebben gevonden.

— Uit Brazilië zijn hier berigten, volgens welke de stad Cidade do Serro, in de provincie Minas Geraës, benevens hare omstreken, den 20. October, door eene voorbeeldelooze zware hagelbui zijn geteisterd geworden. Hagelsteenen, of liever stukken ijs, van twee tot acht ponden zwaar, stortten gedurende meer dan het vierde van een uur met onafgebroken hevigheid neder, vernielden zelfs de daken der huizen en dooden of kwetsten een aantal menschen en eene groote menigte vee. De schade werd op tusschen vijftien en twintig millioen francs begroot.

BELGIE.

BRUSSEL, 7. Januarij. Den 5. dezer is op den spoorweg tusschen Luik en Brussel, terwijl de trein in vollen gang was, een kind, dat aan het portier speelde, uit een der rijtuigen geslagen. Men hield den trein zoo spoedig mogelijk op, om te zien wat er van het slagtoffer geworden was, en vond het kind gezond en wel de wagens naloopende.

— Men verzekert, dat het schip *l'Escaut*, toebehoorende aan den Heer *Catteaux Wattel*, door het gouvernement gehuurd is, tot het doen eener reize naar China.

— De *Commerce Belge* klaagt, dat het stedelijk bestuur van Brussel, hetwelk de dieren-gevechten, uit hoofde van het wreede daarvan, verboden heeft, toelaat dat dezelve thans vervangen worden door worstelpartijen tusschen mannen; het blad meent, dat het bestuur zich voor het minst zoo mensch- als dierlievend behoorde te betoonen, en hoopt dat de worstelingen, bij welke niet zelden eene der partijen, zoo al niet beide, verminkt geraakt, almede eerlang verboden zullen worden.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 7. Januarij. Morgen zullen de afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal hare overwegingen voortzetten over de belangrijke financiële wets-ontwerpen, die bij dezelve aanhangig zijn, als: de bijzondere fondsen en de aflossing aan de Handel-Maatschappij, enz. Morgen zullen drie der afdeelingen een' aanvang maken met het onderzoek van het wets-ontwerp nopens de nieuwe belasting of heffing op de bezittingen. De Centrale afdeeling zal vergaderen over het voorstel van wet wegens den achterstand, waaromtrent men derhalve eerlang het voorloopig verslag kan te gemoet zien.

— Heden morgen is er in de Kloosterkerk alhier, bij de ochtenddienst, door den hofprediker, den Wel Eerw. heer Ds. *Dermout*, met de hem eigene welsprekenheid, ter gelegenheid van de plegtige ter aardebestelling van Z. M. Koning *Willem Frederik*, Graaf *van Nassau*, eene uitmuntende, treffende en roerende lijkrede gehouden, en zulks naar aanleiding van Hand. der Apostelen, 13de hoofdstuk vs. 36: « *Als hy in zynen tyd den raad Gods gediend had, is hy ontslapen.*" Eene zeer talrijke schare woonde deze godsdienstige plegtigheid bij. HH. HH. MM. de Koning en Koningin en HH. KK. HH. de Prinsen en de Prinsessen waren daarbij in zwaren rouw tegenwoordig.

'sGRAVENHAGE, den 8. Januarij. Heden avond, omstreeks half zes ure, ontstond er alhier een zeer felle brand in het prachtige gebouw van het departement van marine, in het Lange Voorhout. De brand nam schrikbarend toe, en in weinig tijds stond een der vleugelen van het hotel, hetwelk ook door Z. Exc. den minister van marine, den Vice-Admiraal *Ryk*, bewoond wordt, in lichte laaije vlam. Dadelijk deed zich het gelui der klokken hooren en snelden de brandspuiten van alle zijden toe. Ontzettend was de brand. De vonken verspreidden zich over een groot gedeelte der stad. Omstreeks tien ure werd men den brand meester. Een groot deel van het Marine-gebouw, dat in- en uitwendig een zoo prachtig aanzien had, is eene prooi der verslindende vlammen geworden. Ook de naastgelegene gebouwen, inzonderheid dat van *Diligentia*, moeten, naar men zegt, zwaar geleden hebben.

De brand, hoezeer hevig gewoed hebbende, deed zich nog geduchter aanzien bij den vrij sterken wind, die er ontstond. Z. M. de Koning, H. H. K. K. H. H. de Prinsen, H. H. Exc. de Minister van Justitie en van Binnenlandsche Zaken, de Burgemeester der stad, en een aantal hooge en mindere autoriteiten en ambtenaren, bevonden zich onverwijld op de plaats van het ongeluk, om door hunne tegenwoordigheid al het mogelijke tot blussching en tot handhaving der goede orde, aan te wenden. De politie, de schutterij, de grenadiers, jagers en dragonders waren spoedig onder de wapenen, om de toegangen af te setten, en om de goede werking der brandspuiten te verzekeren. Ook vele bijzondere ingezetenen, die in de eerste oogenblikken van den brand zich in het Lange Voorhout bevonden, of derwaarts gesneld waren, hebben goede diensten bewezen, door het zoo veel mogelijk redden van meubelen en kostbaarheden, alsmede van de papieren en het belangrijke archief van het ministerie. Het is intusschen te vreezen dat toch nog veel daarvan verbrand of bedorven zal zijn. Het zal wel geene vermelding behoeven, dat zich eene ontelbare menigte op de been bevond.

Men spreekt er van, dat een of twee der brandspuitgasten, in de uitoefening van hunne gevaarlijke dienst, ter neder gestort zouden zijn. Met den avond is het ech-

/ er onmogelijk, zich van de waarheid hiervan te overtuigen. Deze en andere bijzonderheden zullen nader worden medegedeeld.

Jammerlijk is het voorwaar, dat een der fraaiste ministeriën in de hofstad eene zoo zware ramp heeft moeten treffen. Treurig is het daarbij te herdenken, dat welligt zoo vele gewigtige staatsstukken van vroegeren en lateren tijd met zoo vele moeite en kosten bijeengezameld, door het vernielend vuur verteerd zijn.

Doch laat ons hopen, dat de dag van morgen zal doen blijken, dat veler vrees ten dezen ongegrond of overdreven zal zijn. En laat ons de Voorzienigheid danken, dat de brand zich niet verder heeft uitgestrekt. Gelukkig toch dat 's Konings paleis, het ministerie van financiën, de kloosterkerk, enz., die zich alle in den omtrek van den brand bevonden, volstrekt geen letsel bekomen hebben.

Men verzekert, dat de brand aan onvoorzigtigheid zou zijn toe te schrijven, en dat dezelve het eerst in eene slaapkamer zou zijn uitgebersten.

'S GRAVENHAGE, den 9. Januarij. Nopens den noodlottigen brand, die er gisteren avond in het gebouw van het Ministerie van Marine uitgebersten is, moet men met leedwezen melden, dat de gisteren avond medegedeelde berigten, niet overdreven waren. De linkervleugel, bewoond geweest door den Minister, is geheel weg, alsmede een groot deel van het departement zelf, zoodat de helft van het gebouw een prooi der vlammen geworden is. Het naastgelegen gebouw der Maatschappij *Diligentia* heeft veel schade geleden. Tot op dit oogenblik zijn er nog brandspuiten in werking, om eene nieuwe uitbersting van de vlam in het nog smeulende puin te beletten. De omtrek gelijkt naar eene ruïne. In de Kloosterkerk, in vele woningen in het Voorhout, en in de stallen van de Hooge Nieuwstraat zijn vele meubelen, schilderijen en papieren van het Ministerie of van *Diligentia* geborgen. In de laan van het Voorhout heeft men tafels, lessenaars, stoelen, banken, enz., tot het bureau op de concert-zaal behoorende, en die uit dezelve gedragen waren, geplaatst. Voor het ministerie ligt een zeer groote hoop grootendeels verbrande papieren, waaruit de rook nog te voorschijn komt. Men was in den omtrek door den fellen brand en het zich allerwege verspreidend vuur, zoo beducht, dat op het gebouw van het ministerie van financiën, schuin over staande, reeds de brandzeilen waren aangelegd. Zoo vele hebben zich bij deze verschrikkelijken brand verdienstelijk gemaakt, dat het voorzigtig is, ten einde aan niemands verdiensten te kort te doen, voor alsnog geene namen op te geven. Men spreekt van eenen luitenant, die bijzondere blijken van moed zou hebben gegeven, alsmede van eenen hoogen ambtenaar, die, bij het verleenen van hulp, gevallen en naar het burger-gasthuis overgebragt zou zijn. Er zijn *zeven* brandspuiten in werking geweest; men zegt, dat de brand veroorzaakt zou zijn door de onvoorzigtigheid eener dienstmeid en dat dezelve in de slaapkamer is ontstaan. De Minister was ten diner bij den Koning. Zijne echtgenoot was ziek te huis. Tot laat in den nacht is de Minister op de plaats van het ongeluk gebleven. Al zijne kostbaarheden, al zijne geschenken van verschillende mogendheden, ook het bekende, zoo vereerend geschenk van de W. I. Volkplanters, zijn verbrand, vernield of onder de puinhoopen bedolven. Algemeen is de innigste deelneming in het groot verlies door den ijverigen, edelen man geleden, die in minder dan vier uren tijds al het stoffelijke wat hij gedurende zijne zoo lange en schoone loopbaan, met zoo veel moeite, zorg en inspanning, had bijeengebragt, door de vlammen zag vernielen. Gelukkig evenwel nog dat zijne betrekkingen alle er zonder eenig letsel zijn afgekomen. Veel is van de uitmuntende bibliotheek en van de archieven geborgen, maar ook niet weinig van de stukken, met de namen onzer groote mannen ter zee prijkende, zullen verloren zijn. Het spoedig voortwoeden van den brand schijnt vooral aan den vrij hevigen noordoosten wind te moeten worden geweten, zoo mede aan de ligt ontvlambare papieren. Men zal eerst meer bepaaldelijk nader kunnen opgeven, wat van deze laatste is gespaard gebleven, hetgeen ook niet gering is.

PS. Wij vernemen zoo even van goede zijde, *dat het geheele archief, behelzende de journalen van onze zeehelden, behouden is.*

UTRECHT, den 9. Januarij. Gedurende eenige weken heeft men, met toestemming van eenige landeigenaren, voornamelijk van den heer *G. Heymans*, te Wijk bij Duurstede het graven naar beenderen hervat, en wordt deze moeijelijke arbeid, bij den zeer geringen prijs der beenderen, nu en dan door het vinden van oude munten, als andere voorwerpen eenigsints beloond. Onder de voorwerpen, in de laatste dagen gevonden, verdienen genoemd te worden, 3 *steenen lykkisten*, gevonden op het land *de Heul*, toebehoorende aan den heer *G. Heymans*, welke echter aanmerkelijk zijn beschadigd. Verder eene gouden munt van den muntmeester *Madelinus te Duurstede gemunt*, en *eenige zilveren munten van Pepin, Karel de Groote, Lodewyk de Vrome* en andere, waarvan ook sommige het opschrift *Dorestatus* dragen.

MENGELINGEN.

De Belasting op de Bezittingen.

Dat de Regering-zelve al het drukkende, al het hatelijke, al het ontevredenheid wekkende der voorgestelde wet op de bezittingen gevoelt, blijkt *en* uit het vooraf gezonden voorstel eener vrijwillige leening *en* uit de memorie van toelichting die er in deszelfs eerste gedeelte geheel en alleen toe strekt om de vermogende Ingezetenen des Rijks tot deelneming in die inschrijving aan te moedigen. Indien een van beiden het Land redden moeten en redden kunnen, hetgeen de Hemel geve, maar ons kortzigtig oog nog niet inziet, daar wij vreezen na weinige jaren ook deze gelden zoovele verdwenen millioenen guldens zullen hebben gerejoigneerd, dan is voorzeker de innige, vurige en niet ophoudende bede van den middelstand dat de harten der rijken mogen bewogen worden tot blijmoedige toetreding tot de leening, en dat het denkbeeld dat hier en daar schijnt te heerschen » de » natie zal niet inschrijven en evenmin grootere lasten » willen dragen," niet moge worden verwezenlijkt.

— Bij de memorie van toelichting wordt de deelneming daaraan opgewekt door te wijzen op het voorbeeld van wijlen Z. M. WILLEM FREDERIK, Graaf van Nassau. Wij hebben de bedoelingen van den grijzen vorst met Hoogstdeszelfs laatste aanbod niet ontleed of gelaakt, en zelfs met genoegen gezien dat er zich stemmen opdeden, die dezelve in een zuiver daglicht stellen willen, maar wij vragen echter of er, na Hoogstdeszelfs, nog altijd voor ons land te vroegen dood, geen merkelijk verschil plaats grijpt omtrent de verpligting tot deeling in de belasting op de bezittingen? — De regerende Koning en de zijnen hebben verklaard in de lasten der Natie te willen deelen, en zouden dus als erfgenamen der aanzienlijke goederen van den doorluchtigen overledene onzes inziens zeer zeker voor hun aandeel mede in de termen der belasting op de bezittingen vallen, en alzoo door de voorwaarde, waarop het aanbod der leening door wijlen Z. M. de Graaf van Nassau is gedaan, merkelijk genieten. Men werpe ons niet tegen, dat bij de wetsvoordragt het principe in het generaal is gehuldigd, de groote inschrijvers te bevoordeelen, want juist dit is eene der aanmerkingen, die wij op de belastingwet meenen te mogen en te moeten maken. — Doch hoe dit zij, zeker is het, dat niets wenschelijker genoemd kan worden dan dat de vrijwillige leening door de vermogende Nederlanders worde opgebragt en hun betrekkelijk gering offer, den middelstand beware voor eenen drukkenden last, die hun bijna uitgeput geduld op eene proef dreigt te stellen, bijna boven deszelfs krachten. — Hoe men toch de gansche belastingwet keere of wende, dit is de slotsom, » de arme heeft niet en is dus vrij van betalen; » de rijke offert het minste op en waar hij bezuinigt » drukt het den middelstand, en die middelstand, die » bijna het hoofd niet meer omhoog kan houden, » die middelstand, eens de kern onzer natie, en die, » als zij ophoudt zulks te zijn, ons volksbestaan in » eenen slag vernietigt, die middelstand is het last- » paard dat het zwaarste draagt, en tegenwoordig maar » al te weinig voeder voor zich vinden kan!"

Doch slaan wij een blik op het tweede gedeelte van het aangeboden wetsontwerp:

Vrijgesteld zijn zij, wier belastbare bezittingen beneden de *f* 1000,00, of wier inkomsten, niet uit bezittingen voortvloeijende, beneden de *f* 600,00 blijven; zij, die na de invoering der wet in het Rijk komen wonen; zij, die in de vrijwillige geldleening hebben deelgenomen d. i. voor *f* 300,000. — Een bewijs voor onze hierboven uitgedrukte stelling dat de zeer rijke zich door uitkoop als het ware aan de belasting kan onttrekken en de mingegoede van zelve wordt vrijgesteld, zoodat voornamelijk de middelstand gedrukt wordt, en in die onregelmatige heffing van belasting, die in ons vaderland onontbeerlijk schijnt te wezen, vinden wij eene hardheid en onbillijkheid, die tot ontevredenheid moet leiden.

Wij wenschen verder in eene wet, al is zij ook financieel, zedelijken grond en aanmoediging van zedelijke beginselen — maar evenmin als wij die erkennen kunnen in eene belasting die het jeugdige meisje van vijftien jaren, in den gevaarlijksten leeftijd, van eenen dienst berooft en aan den noodlottigsten val prijs geeft, evenmin kunnen wij die opmerken in een wetsontwerp, hetwelk de schatting van bezittingen en inkomsten in zoovele opzigten overlaat aan de *gemoedelykheid* van den belastingschuldige. — Wat zal de koopman, de winkelier, de nering en hantering doende man, wiens zaken juist niet al te gelukkig staan, doen op het oogenblik, dat men hem naar zijne bezittingen vraagt? Zal hij erkennen dat zijn debet en credit gelijk staan, of dat zijne schuld zijn te goed overtreft, of dat bruikleening hij hem zijn gewaand eigendom vervangt, en voor altijd zijn crediet den bodem inslaan en in eens als het ware openbare boedelafstand doen? Of zal hij, om voor vrouw en kinderen te kunnen blijven werken, om de schande der openbaarheid te ontgaan, en om zoo mogelijk zich bij behouden crediet te herstellen, *in gemoede* verklaren, meer te hebben dan hij bezit? en is die verklaring gedaan, dan komt de eed — en hij wiegt zich zelven in slaap met de gedachte » ik moest, want de wet dwong mij!" Wat zal hij doen? de wetgever overwege en oordeele! — Wat zal de grondbezitter, die zijne goederen niet overzien kan, maar als hij ze met de daarop rustende hypotheken vergelijkt, een evenwigt vindt, en toch in de Maatschappij een groote rol speelt en op een hoog standpunt staat? Zal hij erkennen en aangeven: ik bezit eigenlijk niets en zoo afstand doen van zijn aanzien, zijne uiterlijke weelde en de achting die hij als rijk grondeigenaar bij de wereld genoot, — of zal hij in gemoede verklaren, waar gij mij voor houdt, dat ben ik, en het land, dat ik het mijne noem is het mijne ook, en 1½ pCt. van de waarde is zooveel? De wetgever denke na en oordeele! Men zegge niet, dit gaat de wet niet aan, het is voor zijne rekening en de zaak van zijn geweten; want hoe waar dit ook wezen moge, mag eene wet, zal zij met regt zedelijk genoemd kunnen worden, niet uitlokken tot dergelijke handelingen, en of deze wet bij de tauxe in gemoede zulks niet doet, daarover mogen de Kamers nadenken en oordeelen! Maar, antwoordt welligt iemand, hij kan immers taux vragen. Eilieve, is dit niet hetzelfde, de tauxateur moet alles weten of hij tauxeert naar het uiterlijke valsch en of men nu verkeerd invult of verkeerd aangeeft, zal wel hetzelfde wezen, want die zaak is toch alleen betrekkelijk de reële waarde der goederen. En aan den anderen kant zal menig een kunnen profiteren, die als hij in gemoede bij zich zelven de waarde van kunstvoorwerpen nagaat, zijne bezittingen van dien aard door de schatters der successie laat waarderen.

Het schijnt er bij deze wet wel ernstig op toegelegd te zorgen, dat de ingezetenen vooral hunne bezittingen niet te laag opgeven, maar liever wat hooger teekenen, dan zij werkelijk reiken. Immers kan er wel geen grooter schrikbeeld voor den burger worden uitgedacht dan de inquisitoriale wijze, waarop zijne aangifte wordt nagegaan en beoordeeld. Hij zendt zijne aangifte in aan eene commissie van voorloopig onderzoek van vijf ingezetenen, die naar *het uiterlyk* en *hunne inzigten* decideert of de belastingschuldige huns inziens meer had kunnen geven; is deze van oordeel dat dit zoo is, welnu hij wordt gerenvoijeerd naar eene tweede commissie van eind-onderzoek en deze beoordeelt het juiste of onjuiste der opgave, *zonder verantwoordelykheid*, naar des opgevers inlichtingen en justificatiën. En nu vragen wij of het niet hard, niet zielgrievend hard is, aan commissiën van medeburgers en mede-stadgenooten, wie zij ook zijn mogen, die welligt op onze bijzondere omstandigheden invloed hebben of kunnen verkrijgen, inlichtingen en openingen te moeten geven, omtrent hetgeen men van zijne vaderen verkregen of door zijn zweet verdiend heeft? ze te moeten binnenleiden in zijn kantoor, en zijn huis, in de geheimen zijner familie, en die van anderen hem toevertrouwd? ze te moeten bekend maken met de bronnen van ons bestaan, die het meermalen juist daarom zijn, omdat anderen er geene regte kennis van dragen. Zal de koopman uit zijne boeken en balansen zijne relatiën, de notaris uit zijne acten de aan hem toevertrouwde belangen moeten openbaren, omdat uit des koopmans boeken en des notaris acten zijne inkomsten kunnen blijken? Neen, niemand zal voorzeker die inzage van anderen in *zyn* eigendom en in *zyne* zaken verlangen en dan liever zoodanige opgave doen, dat er aan geene nadere investigatie en onderzoeking gedacht wordt. Maar benadeelt hij daardoor niet zich zelve en zijn gezin? Wat gaat dit de wet aan; geld moet er wezen en een ieder moet weten wat hij wil doen!

Ziet hier een paar aanmerkingen, die wij bij de lezing dezer wetsvoordragt waarover onzes inziens, nog zoo veel te zeggen valt, maakten, dwalen wij, men overtuige ons van het tegendeel, en wij zullen onderworpen zwijgen, maar zoo lang dit niet gebeurt en ten duidelijksten gebeurt, blijven wij uitroepen: » God neige de harten der vermogenden in Nederland, dat zij inschrijven tot het volle bedrag der gevorderde leening en beware het dierbare Vaderland voor eene wet gelijk deze, van welks invoering de gevolgen niet zouden zijn te berekenen!" *(Prov. Fries. Ct.)*

ADVERTENTIËN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. Januarij. Sedert den 9 dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

De vrouw Gebke, J. W. Wieber, Straalsund, garst.

Voor Gend bestemd:

De jonge Hendrik, J. J. Werver, Riga, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Catalina, G. Riamban, Londen, ballast; Britannia, J. Oltman, Hamburg, suiker.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

11 Januarij 1844.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Zeeuwsche Tarwe	f 8.50	Winter-garst	f 4.20
N. dito dito	« 7.10	Zomergarst	« 4.00
J. Walch. dito	« 9.00	J. Paardenboonen	«
Nieuwe dito	« 7.25	W. Witte Boonen	«
N. Rogge	« 5.30	W. Bruine dito	«
W. Groene Erwten	«	N. W. Paardenboonen	« 5.50
Z. dito	«	N. Z. dito	« 5.10
Koolzaad	« 11.00	Raapolie	f 39.00 p. v.
W. dito	«	Patentolie	« 41.50 «
St. Joosland dito	«	Lijnolie	« 37.00 «
Haver	«	Raapkoeken	f 58,00 de 1040 st.
Boekweit	«	Lijnkoeken	« 8.50 « 104 «

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.